

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.184/2024/4.

A felperes:

Felperes1 (tart. hely: benyújtó2, cím6)

A felperes képviselője:

képviselő1 pártfogó ügyvéd (Cím5)

Az alperes:

alperes1 (cím1)

Az alperes képviselője:

képviselő2 jogtanácsos (cím7)

A per tárgya:

személyiségi jog megsértése és sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék, 15.P.20.132/2023/30. sorszám

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 31. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 40.000 (Negyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A pártfogó ügyvédi díj viselése a felperes terhére esik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2020. február 3. napjától 2021. szeptember 7. napjáig a alpereslben volt fogvatartva. Jelenleg a felperes a benyújtó2ben tartózkodik.

[2] A felperes szembetegségben szenved, gyengénlátó, kontaktlencsét visel, a szervezetlének a tagja. Jelenleg 21 dioptriás kontaktlencsét visel. A felperes a szembetegsége mellett magasvérnyomás betegségben szenved.

[3] Szembetegsége miatt rendszeres orvosi kezelésre szorul.

[4] Az alpereshez történt befogadása alkalmával, 2020. február 4. napján az orvosi befogadása kapcsán készült dokumentáción szembetegsége nem került feltüntetésre. A felperes első alkalommal 2020. szeptember 2. napján jelezte az alperes orvosának, hogy rosszul lát, ezért kérte a szemészetre történő beutalását. A beutalás 2020. szeptember 24. napján megtörtént, majd azt követően 2020. december 23. napján teljesült.

[5] A felperes az alperesnél történt fogvatartása alatt megbetegedett és a kórházlban 2021. június 10. napján orbánc betegséget állapítottak meg nála.

[6] A felperes az alperesnél történt fogvatartása alatt, 2020. február 24. napjától május 10. napjáig az A/10-es munkacsarnokban dolgozott segédmunkásként, majd 2020. május 11. napjától június 7. napjáig épülettakarító munkakörben volt. 2020. június 8. napjától augusztus 5. napjáig ismét az A/10-es munkacsarnokba került segédmunkára, majd 2020. augusztus 6. napjától október 2. napjáig ételosztóként végzett munkát, majd végül 2020. október 3. napjától 2021. szeptember 7. napjáig az A/3-as körletet ellátó munkája volt.

[7] Felperes egy alkalommal sem jelezte a munkaalkalmassági vizsgálaton, hogy látásproblémái vannak, munkáltatásával összefüggésben panaszt nem nyújtott be.

[8] A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy nem megfelelő munkakörben dolgoztatta, a pandémiás időszak alatt krónikus betegként fertőzésveszélynek tette ki, bőrbetegségeket kapott el a fogvatartás alatt, és nem biztosította számára a szemészeti vizsgálatot, embertelen, megalázó bánásmódot tanúsított, és megsértette a felperes emberi méltóságát. Az alperest 10.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni.

[9] A kereseti kérelmét a perfelvételi tárgyaláson azzal változtatta meg, hogy kérte annak a megállapítását is, hogy az alperes a kereseti kérelemben megjelölt magatartásokkal megsértette a felperesnek az egészséghez fűződő személyiségi jogát. (12. számú tárgyalási jegyzőkönyv)

[10] A keresetet a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira, a 2:52. § (1)-(2) bekezdéseire, a 2:42. § (2) bekezdésére és a 6:518-6:519. §-ra, valamint a 6:548. §-ra, továbbá a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Bv. tv.) 143. § (1)-(3) bekezdéseire, és az Alaptörvény III. cikkére alapozta, a keresetváltoztatás folytán megjelölte a Ptk. 2:43. § a) pontját is.

[11] Álláspontja szerint az alperes őt nem a megfelelő munkakörben dolgoztatta, csak terápiás munkában lehetett volna őt dolgoztatni. Koronavírusos betegeknek kellett ételosztó tevékenységet elvégeznie, ezzel őt az alperes fertőzésveszélynek tette ki, ugyanakkor nem biztosított megfelelő védőfelszerelést, a szembetegsége miatt pedig az alperes részére nem biztosított rendszeres orvosi vizsgálatot.

[12] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes keresetében általános állításokat tesz, nem konkretizálja azokat, és azokat semmivel nem bizonyítja. Az alperes semmilyen jogellenes magatartást nem tanúsított.

[13] Hivatkozott a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésére és az ehhez kapcsolódó bírói gyakorlatra, miszerint

szükséges a pert megelőzően egyéb jogorvoslat igénybevétele – illetve ennek a perben való igazolása – a felperes által. A felperes a Bv. tv. szerinti panaszt a keresetben állított sérelmeivel összefüggésben nem terjesztett elő.

[14] A felperes által nem elegendő csupán a sérelem állítása, hanem annak mértékét, az alperes által kifejtett jogsértő és felróható magatartást (jogszabályi alap megjelölésével), annak idejét, helyét, mikéntjét, továbbá a jogsértő magatartás, valamint a bekövetkezett jogsérelem közötti ok-okozati összefüggést is bizonyítania kell a felperesnek.

[15] A kérdéses időszakban a fogvatartott nem volt köteles munkát vállalni. A felperes saját elhatározásából vállalta a munkát. A munkához az alperes a védőfelszereléseket biztosította.

[16] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 500.000 forint perköltséget. Megállapította a bíróság, hogy 600.000 forint eljárási illetéket az állam visel, a pártfogó ügyvéd díjának viselése pedig a felperes terhére esik.

[17] Utalt az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésre, a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésre, valamint a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésére.

[18] Megállapította, hogy a peres felek jogviszonyában büntetés-végrehajtási jogviszony áll fenn, amelynek keretén belül az alperes kétséget kizáróan közhatalmat gyakorol, ezért felelősségére a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésében foglaltak az irányadóak, mely szerint a közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával, vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható.

[19] A fentiekből következően a jelen eljárásban a felperesnek elsődlegesen azt kellett bizonyítania, hogy a felperes által állított tényállás vonatkozásában az alperes jogellenesen járt el, ezzel megsértette a felperes személyiségi jogait a felperes által állított jogok vonatkozásában, illetve ezen alperesi magatartás olyan hátrányt okozott a felperesnek, amely sérelemdíj, illetve a kereseti kérelemben meghatározott mértékű sérelemdíj megállapítására ad alapot, illetve a felperesnek azt is bizonyítania kellett, hogy a kár rendes jogorvoslattal, panasszal nem volt elhárítható.

[20] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a bizonyítási érdek és teher körébe tartozó fenti tényeket a per során bizonyítani nem tudta.

[21] A rendelkezésre álló iratok, bizonyítékok alapján az alperes jogellenes magatartást nem tanúsított.

[22] Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy jelen pernek nem a felperes egészségi állapota a tárgya. Nem vitatottan a felperes szembetegségben szenved (gyengénlátó), magas vérnyomása van, illetve átesett egy orbánc betegségen.

[23] A szembetegséggel (gyengénlátással) kapcsolatban a felperes kérelmére bizonyítottan az alperes a szakrendelés irányában időpont biztosítása érdekében eljár. Nem róható az alperes terhére az, hogy a COVID időszakában a szakrendelések csak akkut esetben tudtak betegeket fogadni, és ez nemcsak a fogvatartottakra, hanem az egyéb betegekre is vonatkozott. Ezt nem lehet az alperes terhére értékelni.

[24] A becsatolt okirat, illetve a tanúvallomás alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperest munkavégzésre nem kényszerítették, erre nem volt köteles, önként vállalta a munkát.

[25] Ebből következően alappal nem hivatkozhat utóbb arra, hogy nem megfelelő munkakörben foglalkoztatták. Nem bizonyította azt sem, hogy az ételosztásnál nem kapott megfelelő védőfelszerelést.

[26] A rendelkezésre álló iratok alapján a magas vérnyomása gyógyszeresen kezelésre került, egy gyógyszeresen kezelt, szinten tartott magas vérnyomás a bíróság álláspontja szerint önmagában nem akadály a könnyű fizikai munka elvégzésének.

[27] Nem ítélte bizonyítottnak az elsőfokú bíróság azt sem, hogy az orbánc betegséget olyan okból kapta el a felperes, amely vonatkozásában az alperes jogellenes, felróható magatartást tanúsított, a rendelkezésre álló iratok alapján betegségét megfelelően kezelték.

[28] Kiemelte a bíróság, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján nem került bizonyításra az sem, hogy a felperes szabályszerű panaszt nyújtott volna be az alperes parancsnokához, ez önmagában kizárja az igény érvényesíthetőségét.

[29] A határozatszám1. számú elutasító határozat egy kártérítési határozat, amely a szabályszerűen előterjesztett panaszt nem pótolja.

[30] A jogellenes magatartás bizonyítottságának hiányában nem volt szükség orvosszakértő kirendelésére, mivel a per tárgya nem a felperes egészségi állapota, jogellenes magatartás hiányában sem az állapotot, sem az okozati összefüggést nem kell vizsgálni.

[31] Erre tekintettel utasította el a bíróság a felperes orvosszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát.

[32] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes fellebbezést jelentett be, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperes kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát, továbbá az alperes perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Másodlagosan az alperes részére megállapított elsőfokú perköltség mérséklését kérte.

[33] A felperes álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján, hogy az alperes nem tanúsított jogellenes magatartást. Ezzel szemben az alperes felróható, jogellenes magatartást tanúsított felperessel szemben, ami alapot ad a jogsértés megállapítására és sérelemdíj fizetésére.

[34] Alappal hivatkozott a felperes arra, hogy nem megfelelő munkakörben foglalkoztatták. A felperes – az elsőfokú ítélet megállapításával ellentétben - nem önként vállalta a munkát a COVID alatt, hanem ha pénzt akart keresni, akkor muszáj volt dolgoznia. Elvárható lett volna az alperestől, hogy egy krónikus, szembetegségben, magasvérnyomás betegségben szenvedő elítéltet olyan munkakörben foglalkoztat, amiben nem vagy alig érintkezik más fogvatartottakkal.

[35] Nem értett egyet a felperes azzal sem, hogy nincs bizonyítva, miszerint az orbánc betegséget alperes jogellenes, felróható magatartása miatt kapta el. Az orbáncot a bőr sérülésein keresztül bejutó baktériumok okozzák és kialakulását elősegítik az alultápláltság, a cukorbetegség, vagy a legyengült immunrendszer. Hangsúlyozta a felperes, hogy a perbeli időszakban mindvégig az alperesnél volt fogvatartott, így a sérülésein keresztül bejutott baktériumokat az alperesnél kapta el.

[36] Nem értett egyet a felperes azzal az elsőfokú ítéleti megállapítással sem, hogy az igény érvényesítését kizárja az a tény, hogy a felperes szabályszerű panaszt nem nyújtott be az alperes parancsnokához. Ebben a kérdésben a bírói gyakorlat sem volt egységes az elmúlt években. A felperes ezzel kapcsolatosan kiemelte, hogy a bv. szervezet a rendvédelmi szervezet részét képezi, így általában, a bv. intézettel szembeni kárigény érvényesítése során alkalmazható a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése. Nem vonható le ugyanakkor olyan következtetés, hogy sérelemdíj iránti igény érvényesítése esetében szükséges-e megelőző eljárás lefolytatása. Rámutatott a felperes, hogy a Szombathelyi Törvényszék és a Fővárosi Törvényszék döntései értelmében a pert megelőző eljárásra nincs szükség, a Fővárosi Törvényszék másik döntése, a Fővárosi Ítéltábla és az Alkotmánybíróság eseti döntése értelmében szükség van akkor is, ha a felperes nem kárigényt, hanem sérelemdíj iránti igényt érvényesít. Hangsúlyozta, hogy a 3254/2019. (X. 30.) számú AB határozat azt deklarálta, hogy bármely igényt utasítja el a bv. intézet, a bírói út akkor is rendelkezésre áll. Külön kiemelte a Fővárosi Törvényszék 20.P.20.162/2023/16/I. számú végzését, melyben szintén az került megállapításra, hogy megelőző eljárásra nincs szükség. Ebben a döntésben a törvényszék idézte a Kúria Pfv.20.421/2022/4. számú végzését is, miszerint a Bv. tv. 143. §-ban szabályozott eljárás csak a vagyoni károk megtérítésére vonatkozik, a nemvagyoni károkra, sérelmekre a szabályozás nem terjed ki. Ez azt jelenti, hogy a fogvatartott a fogvatartás során elszenvedett nemvagyoni sérelme kapcsán személyiségi jogsértésre hivatkozva a sérelemdíj megfizetési igényét közvetlenül a bíróság előtt érvényesítheti. Rögzítette a bíróság a döntésében, hogy a felperes a jogsértés megállapítását is kérte, valamint elégtétel adására kötelezni az alperest, mely igényei érvényesítésére a Bv. tv. 143. §-a szerinti eljárásban nyilván valóan lehetősége nincs és a Nagykommentár szerint is ezen törvényhely kizárólag a vagyoni kár megtérítése iránti igényekre irányadó. A Ptk. mindenki számára biztosítja, hogy személyiségi jogok megsértése esetén bírósághoz forduljon, ezért ennek kizárásához, kifejezett jogszabályi rendelkezés szükséges. A Bv. tv. említett rendelkezése sérelemdíjra utalást nem tartalmaz és a Fővárosi Törvényszék megítélése szerint ezen törvényhelyet nem is lehet megszorítóan értelmezni.

[37] Kiemelte a felperes a fellebbezésében a Fővárosi Törvényszék egy másik, P.24.047/2017/55. sorszámú határozatát, melyben szintén megállapította, hogy a fogvatartott személyiségi joga megsértése miatt sérelemdíj megfizetésére irányuló igénye közvetlenül a bíróság előtt érvényesíthető, nem kell megelőznie a büntetés-végrehajtási intézmény előtti eljárásnak. (BDT2017.36.20.) Jelen perben felperes szintén nem kártérítési és kártalanítási, hanem sérelemdíj iránti igényt terjesztett elő, ezért alaptalan felperes azon hivatkozása, hogy a felperes nem merítette ki a bv. szervezeten belüli rendes jogorvoslatot.

[38] Másodlagos fellebbezési kérelmének indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt jogi képviselői munkadíj nem áll arányban az alperes jogi képviselője által kifejtett munkával. Erre figyelemmel azt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelni kell. Az elsőfokú bíróság a R. 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti teljes jogi képviselői díjban marasztalta a felperest, holott az eljárás az egy

perfelvételi tárgyalást követően a második érdemi tárgyaláson befejeződött. Az alperes jogi képviselője így összesen 3 tárgyaláson vett részt úgy, hogy a székhelye helysége nem van.

[39] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperes fellebbezésében a jogszabályi rendelkezéseket és a perben okiratokkal bizonyított tényeket, a meghallgatott tanúk vallomását figyelmen kívül hagyja, ellentmondásos érveket tartalmaz. A felperes fellebbezésében megismétli a keresetében állított tényeket, azokat azonban továbbra sem tudja bizonyítani.

[40] Állítja a felperes, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a rendelkezésre álló iratok, bizonyítékok alapján az alperes jogellenes magatartást nem tanúsított. Ezen állítását azonban semmivel sem támasztja alá.

[41] Előadta, helytelennek minősítette a felperes azt az elsőfokú következtetést is, hogy felperes önként vállalt munkát a COVID idején. Ezzel szemben maga nyilatkozta, hogy ha pénzt akart szerezni, akkor muszáj volt dolgoznia. Ezzel viszont a felperes maga ismerte el, hogy saját maga akart dolgozni, hogy legyen pénze.

[42] Megismételte az alperes az ellenkérelmében előadottakat, miszerint az alperesi bv-intézetben 2023. január 1. napjáig nem volt munkáltatási kényszer, a fogvatartott nem volt köteles munkát vállalni. A felperes azonban sem a Befogadási és Foglalkoztatási Bizottság, sem az alperes orvosánál nem jelezte, hogy egészségi állapota miatt nem tudja vagy nem akarja a munkát ellátni. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen állapította meg, hogy az alperes a felperest munkára nem kényszerítette, felperes önként vállalt munkát. Az is helyesen került megállapításra az elsőfokú ítéletben, hogy a felperes magasvérnyomás betegségét gyógyszeresen kezelte, mely önmagában nem akadályoz egy könnyű fizikai, ételosztó munka elvégzésének.

[43] Alperes továbbá nem azt vitatta, hogy a felperes az orbánc betegséget a fogvatartás alatt kapta el, ugyanakkor a betegség megfelelően kezelésre került. Az sem került bizonyításra, hogy az orbánc betegséget olyan okból kapta volna el a felperes, melyért az alperes felelősséggel tartozna.

[44] Kitért az alperes arra is, hogy az alperes sem az ellenkérelmében, sem az elsőfokú eljárás során nem kérte a per megszüntetését az ún. megelőző eljárás hiányára hivatkozással. Csupán arra hivatkozott, hogy a bírói gyakorlat szerint vizsgálni kell a rendes jogorvoslat kimerítésének a lehetőségét. Az elsőfokú bíróság pedig végül nem a panasz hiányára alapozta a kereset elutasítását, hanem a bizonyítás hiányára.

[45] A felperes az alperes által csatolt orvosi dokumentációkkal szemben semmilyen bizonyító erővel bírói okiratot, nyilatkozatot nem tudott csatolni, előadni a per során. A per során az alperes orvosának tanúvallomása részletesen tartalmazza az orvosi vizsgálaton történő megjelenéssel, az egészségügyi panaszokkal, a szakorvosi vizsgálatra történő beutalással, kezeléssel és gyógyszerellátással kapcsolatos, alperest terhelő kötelezettségeket és az eljárás módját. Ez alapján az elsőfokú bíróság kétséget kizáróan meg

tudta állapítani, hogy az alperes a felperes egészségügyi ellátása során az egészségi állapotának megfelelően, emberségesen, felperes méltóságát tiszteletben tartva kezelte, szakorvosi vizsgálatra előjegyezte.

[46] Kitért az alperes arra, hogy a felperes a Bv. tv. 142. §-a szerinti panasztételi jogával nem élt, mely felperesi mulasztásként értékelendő. Az alperes álláspontja szerint ez pedig a bírói gyakorlat szerint a bírósági igényérvényesítését kizárja. Kiemelte a eljárást segítő több korábbi döntését.

[47] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül elbírálván megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

[48] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet felülvizsgálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, az általa megállapított tényállás az ítéltábla kismértékben kiegészítette a felperes foglalkoztatása és egészségi állapota tekintetében. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen mérlegelte és az abból levont jogkövetkeztetése is helytálló.

[49] Az elsőfokú bíróság az ítélet [23] bekezdésében részletesen kifejtette, hogy mely körben terhelte a felperest bizonyítási kötelezettség. Ebben a körben az elsőfokú bíróság megfelelően tájékoztatta is a feleket és a felek által indítványozott bizonyítás maradéktalan lefolytatásával beszerzett peradatokat a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően, a maguk összességében, okszerűen, helyesen értékelve állapította meg, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni.

[50] Helyesen mérlegelte a felperes nyilatkozatát, a felperes orvosi dokumentumait, valamint az alperes nyilvántartásainak adatait. Mindezek alapján helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg egyik keresetben megjelölt jogellenes magatartás sem az alperes terhére.

[51] A felperes fellebbezésében csupán általánosságban szereplő, a bizonyítékok mérlegelésének helytelenségére utalás az elsőfokú ítélet következetes és okszerűen levezetett indokolásával szemben a döntés megváltoztatására nem adhat alapot.

[52] A rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen mérlegelte tehát az elsőfokú bíróság, ez alapján helytálló az a következtetése, hogy a személyiségi jogsértés ténybeli alapjául megjelölt magatartások, az, hogy az alperes a felperes személyiségi jogait megsértette, nem nyert bizonyítást. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések helyes alkalmazásával döntött tehát az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elutasításáról.

[53] Egyebekben pedig helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a munkáltatásával összefüggésben szabályszerű panaszt (Bv. tv. 142. §) terjesztett volna elő az alperesnél, ez pedig a sérelemdíj igényt már önmagában kizárja [Ptk. 6:548. § (1) bekezdés]. Mivel pedig a felperes a jelen perben személyiségi jogsértés megállapítása és sérelemdíj megfizetésére kötelezés iránti igényt

érvényesített, a vagyoni károk rendezését szabályozó Bv. tv. 143. § alkalmazása nem merülhet fel.

[54] Nem osztotta az ítéltábla a felperes másodlagos fellebbezési kérelmét sem, mivel az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség nem minősül eltúlzott mértékűnek. Ennek megítélésénél ugyanis figyelemmel kellett lenni arra, hogy a jelen eljárás pertárgy értéke magas, 10.000.000 forint összegű, az elsőfokú eljárás során három tárgyalás került megtartásra, melyeken az alperes képviselője is jelen volt, aki egyebekben több érdemi beadványt is szerkesztett az eljárás során. Mindezek együttes mérlegelésével megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összege nem eltúlzott, az megfelel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet rendelkezéseinek.

[55] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[56] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése folytán viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült költségeit. Az alperes jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltségét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) – (5) bekezdése alapján 40.000 forint összegben határozta meg.

[57] A feljegyzett fellebbezési illeték a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad. [Pp. 102. § (6) bekezdés]

[58] A felperes pártfogú ügyvédjének díját illetően a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján rendelkezett az ítéltábla arról, hogy viselésére a peresztes felperes köteles.

Győr, 2025. február 5.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke/előadó bíró

bíró

bíró